

by po názoru nss-u musel do zákona pojati ustanovení, jež by úřadu tomu umožňovalo i bez takového zákroku dovědět se o tom, že uplynula 6měsíční v § 6 uvedená lhůta, aniž žádost byla vyřízena. Skutečnost, že v zák. č. 222/1896 ř. z. takového ustanovení není, svědčí tomu, že devoluce v § 6 odst. 1 cit. zák. zmíněná předpokládá další zákrok k uplatnění nároku oprávněné strany. Správnosti tohoto názoru svědčí i další úvaha. Nárok nabytý podle § 2 cit. zák. jsou oprávněny uplatnit jen subjekty v § 3 cit. zák. výslovně uvedené. Jen ty a nikdo jiný mohou, ale nemusí, nárok ten uplatnit. Kdyby správný byl názor stížností hájený, že v případě devoluce podle § 6 odst. 1 cit. zák. rozhoduje politický úřad, aniž by k tomu bylo potřebí zákroku strany, o rozhodnutí to žádající, pak zřejmě byl by úřad ten oprávněn rozhodovati, kdyby z jakéhokoli popudu osob třetích, neuvedených v § 3 cit. zák., dověděl se o tom, že byla u obce pobytu oprávněným subjektem podána žádost, uplatňující nárok podle § 2 cit. zák., a že žádost ta do 6 měsíců nebyla vyřízena. Pak ovšem by úřad ten nerozhodoval již k žádosti oprávněné strany, která o rozhodnutí jeho nežádala a která event. spokojivši se s nevyřízením žádosti se strany obce pobytu dále nárok podle § 2 ani uplatnit nechťela. Nedá se tedy názor stížností hájený uvést v soulad s tím, že nárok podle § 2 cit. zák. je nárokem zadatelným a že mohou jej uplatnit jen subjekty v § 3 uvedené.

Ve věci dnes projednávané tvrdí st-lka, že nedostalo se jí vůbec vyřízení žádosti, kterou v roce 1911 u obce M. o uznání nároku na přijetí L. do svazku domovského podala. Netvrdí pak, že by vůbec někdy u nadřízeného úřadu politického po uplynutí 6měsíční lhůty od podání oné žádosti byla požádala buď ona nebo L., aby podle § 6 odst. 1 cit. zák. rozhodl. Pak ovšem podle toho, co svrchu uvedeno, nelze shledati nezákonnosti v nař. rozhodnutí, které vyslovilo, že okr. úřad neměl právního podkladu, aby podle § 6 odst. 1 zák. č. 222/1896 ř. z. o domovské příslušnosti L.-ově rozhodoval, a proto zrušilo rozhodnutí okr. úřadu, vyslovující, že L. podle § 2 cit. zák. nabyl domovské příslušnosti v M. Stížnost neprávem tvrdí opak.

Pokud stížnost vytýká, že nař. rozhodnutí vychází prý z nesprávného právního názoru, že st-lka by musela dokázati, že od obce M. nedostala zamítavé rozhodnutí své žádosti, netřeba se vývody těmi zabývat, ježto úřad takový právní názor nevyslovuje a řeší případ za předpokladu, že skutečně je nedostala, tedy s hlediska, s jakého i stížnost vychází. Z uvedených důvodů shledal nss stížnost bezdůvodnou a proto ji zamítl.

Č. 11.632.

Živnostenské právo: Náleží k pojmu periodické dopravy osob nezbytně též existence a vyhlášení jízdního řádu?

(Nález ze dne 22. prosince 1934 č. 23.674.)

V ě c: Rudolf B. v B. proti zemskému úřadu v Brně o periodickou dopravu osob.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nálezem okresního úřadu v Brně z 30. července 1932 byl st-l uznán vinným přestupkem § 22 živn. ř., jehož se dopustil tím, že

provozoval na trati Jiříkovice—Šlapanice—Brno a zpět a na trati Šlapanice—Brno a zpět periodickou dopravu osob autobusem, aniž k tomu měl povolení (koncesi), a byl odsouzen k pokutě 500 Kč, pro případ nedobytnosti k 50dennímu vězení. Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému proti tomuto nálezu, vysloviv, že skutková podstata přestupku kladeného st-li za vinu je prokázána částečným vlastním doznáním jeho, bezprostředním seznáním orgánů veřejné stráže, jakož i konaným šetřením, kterým bylo zjištěno, že v daném případě se jedná o periodickou dopravu osob, neboť jízda se děje v určitých, pravidelných časových intervalech a je tudíž doba této jízdy na zmíněných tratích obecnstvu všeobecně známa. Námitku st-le, že jezdí pouze na objednávku, neshledal žal. úřad odůvodněnou, protože pojem dopravy na objednávku by předpokládal, že vozidlo přijede vždy pro toho, kdo si je objednal, v daném případě však vozidlo zastavuje na veřejných místech na zastávkách určených pro státní autobusy a obecnstvo zde hromadně nastupuje, takže může nasednouti každý, i ten, kdo si vůz předem neobjednal.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Skutkovou podstatu přestupku kladeného st-li za vinu shledává žal. úřad — jak je zřejmo z odůvodnění nař. rozhodnutí — v tom, že st-l, nemaje koncese podle bodu 3 § 15 živn. ř., provozuje na trati Jiříkovice—Šlapanice—Brno a zpět a na trati Šlapanice—Brno a zpět dopravu osob autobusem v určitých, pravidelných časových intervalech, zastavuje s autobusy na veřejných místech a přibírá obecnstvo, které hromadně nastupuje, takže může nasednouti i ten, kdo vůz si předem neobjednal.

Stížnost namítá předem, že k pojmu periodické dopravy osob nestačí, že doprava se děje v určitých, pravidelných časových intervalech, nýbrž že o periodické dopravě osob lze mluvit teprve tehdy, když vozy jezdí podle určitého jízdního řádu. St-l takového jízdního řádu nemá, a není proto podle názoru stížnosti skutková podstata přestupku kladeného st-li za vinu dána. Nss toto stanovisko stížnosti sdílet nemůže. Charakteristickou známkou živnosti podle 3. bodu § 15 živn. ř. na rozdíl od koncesované živnosti uvedené ve 4. bodě téhož paragrafu a dopravy osob provozované jako živnost svobodná je periodičnost dopravy osob, t. j. provozování dopravy osob na určité trati takovým způsobem, že dopravní prostředek projíždí touto tratí v určitých časových intervalech, podobně jak je tomu u podniků železničních a paroplavebních. Tato určitá časová období, ve kterých dopravní prostředek na trati projíždí, bývají obecnstvu ohlašována v jízdních řádech podniku, jež periodickou dopravu provozují. Než existence a vyhlášení takového jízdního řádu nenáleží nezbytně k pojmu periodické dopravy, neboť doprava, jež se skutečně děje v určitých, pravidelných časových obdobích, tedy podle určitého řádu, nepřestává býti dopravou periodickou tím, že její jízdní řád nebyl snad veřejně vyhlášen. Neprávem dovolává se stížnost pro svoje stanovisko nář. ze 17. října 1929 č. 18.567, Boh. A 8184/1929, neboť v tomto nálezu nebylo vysloveno, že k pojmu periodické dopravy osob náleží, aby časová období, ve kterých dopravní prostředek jezdí, byla veřejně vyhlášena, aby tedy jízdní řád byl uveřejněn, nýbrž bylo tu vysloveno jen, že periodická doprava osob předpokládá, aby dopravní podnik jezdil

podle určitého řádu a nikoli, jak toho vyžaduje nahodilá potřeba. Namítá-li proto stížnost, že pro otázku, šlo-li v konkrétním případě o periodickou dopravu osob čili nic, je nerozhodné, zda st-l jezdil s autobusem v určitých, pravidelných časových obdobích, je námitka ta neodůvodněná.

Stížnost, uznávajíc patrně sama vratkost námítky, jejíž neodůvodněnost byla právě prokázána, namítá dále, že st-l v určitých, pravidelných časových intervalech nejezdil, nýbrž že jezdil někdy dříve, někdy později a že na určitých místech nezastavoval. Naproti tomu sluší uvést, že ve správním řízení bylo zjištěno, že st-l jezdil v určitých časových intervalech s tím rozdílem, že jel někdy o několik minut dříve nebo později; než takové odchylky, jež bývají i na dopravních periodických prostředcích jiných, zejména i na železničních, nemohou nic měnit na tom, že doprava se provozuje periodicky, neboť odchylky ty nemění nic na skutečnosti, že dopravní prostředek jezdí pravidelně, tedy podle určitého řádu, a nikoli nepravidelně, jak vyžaduje nahodilá potřeba obecnstva. Námitka, že st-l se svými autobusy na určitých místech nezastavoval, je v rozporu se správními spisy, z nichž je zřejmo, že st-lův autobus přibíral obecnstvo čekající na stanovišti státního autobusu ve S. a na křižovatce silnice a silnice vybočující od ní ke S.

Zbývá námitka, že st-l neprovozuje periodické dopravy osob, nýbrž jezdí jen na objednávku. Naproti tomu stačí uvést, že st-l při odpovědném výsledku dne 30. července 1932 na okr. úřadě v Brně sám uznal správnost zjištění četnictva, že v jeho autobusu jely i osoby, které předchozí objednávky neučinily. Již v této výpovědi měl žal. úřad dostatečný základ pro zjištění, že doprava provozovaná st-lem neděje se podle předchozího ujednání s určitými osobami, tedy na objednávku, a není proto ani vadou řízení, že neprovedl st-lem navržený důkaz o tom, že některé osoby ho k jízdě skutečně předem objednaly.

Z těchto důvodů dospěl nss k zamítnutí stížnosti. Poznamenati jest, že ustanovení zákona z 23. prosince 1932 č. 198 Sb. musila zůstatí vzhledem k době, kdy nař. rozhodnutí bylo vydáno, mimo rámec úvah nss-u.

Č. 11.633.

Živnostenské právo: I. Pro otázku, zda se určitá činnost výdělečná provozuje jako zaměstnání vedlejší, není bez významu, v jakém rozsahu se tato činnost provozuje. — II. K výkladu čl. V. lit. e) uvoz. pat. k živn. řádu. — III. Podléhá podávání obědů v domácnosti předpisům živn. řádu?

(Nález ze dne 22. prosince 1934 č. 23.675.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 8564/30.

V ě c: Božena S. v P. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek živnostenského řádu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nálezem magistrátu hl. m. Prahy z 23. května 1932 byla st-lka uznána vinnou přestupkem § 22 živn. ř., jehož se dopustila tím, že provozovala a nadále provozuje ve svém bytě v Praze XII., Balbínova